

Våffeldagen

Mitt i fastan kommer Våffeldagen. Att vi äter våfflor då sägs bero på att man långt tillbaka uppfattade ordet "Vår-fru" fel, i vissa dialekter lät det som ordet Våffla. Vårfrudagen är en gammal benämning på Jungfru Marie bebådelsedag. Den dag som bryter den dystra fastetiden genom att berätta om ängeln Gabriel som kommer till den unga flickan Maria. Han säger till henne att hon ska föda Guds son till världen. Och att hon inte ska vara rädd! Genom historien har hon blivit kallad helig och stor. Man avbildar henne ofta omgiven av guld. Men Maria var en helt vanlig ung flicka, som blev mamma i tidig ålder, en tonårsmamma. Att Gud valde henne berodde nog på att det inte var något speciellt med henne. Gud ville komma till jorden för att leva ett vanligt liv. För att vi ska förstå att han är med oss i vår vardag. Lätt blev det inte för Maria. Säkert utsattes hon för både skvaller och förtal. Att på den tiden vara en ung ogift flicka som fått reda på att hon väntande barn var nog inte enkelt. Men ögonblicket när ängeln Gabriel kom fyllde henne med en oerhört stor glädje: "Min själ prisar Herrens storhet. Min ande jublar över Gud, min frälsare... Han störtar härskare från deras troner och han upphöjer de ringa."

Det här ögonblicket, mötet med ängeln Gabriel, bär hon sedan med sig genom allt som väntar. Mycket glädje, som när herdarna bara några timmar efter att barnet fötts står i stalldörren och berättar om änglar som sjunger. Och när stjärntydarna kommer, från andra länder långt bort för att hylla honom. Korta, dyrbara ögonblick. Stoltheten när han blir 12 år och sitter hos de skriftlärda i templet och de runt omkring förundrar sig över hur klok han är. Och glädjen när han får blinda att se och döva att höra.

Visst, det blir konflikter också, det hör till. En gång väntar Maria på honom, frågar efter honom, men han väljer att inte komma ut ur huset där han är. Nej, han säger i stället att de han har runt omkring sig just då, det är hans familj, hans mor och hans bröder. Och hon är också med om det svåraste man som förälder kan vara med om, när hon står på Golgata kulle och ser sin son dö framför sina ögon. Det sker på grund av människors ondska. I den svåra stunden tänker han på henne, ber Johannes att ta hand om henne. Den förtvivlan hon upplever kan nog ingen förstå som inte varit där.

Och sedan... när lärjungarna försöker övertyga henne om att han lever. Det är så ofattbart! Så kommer våren i år också. Vårsolen ska lysa på oss och tina upp det som är fruset i våra hjärtan. Tussilago och blåsippor berättar om nytt liv!

*Bodil Engström, kyrkoherde i Skinnskatteberg med Hed och Gunnilbo församling
epost: bodil.engstrom@svenskakyrkan.se*